

Nr 418.

Av herrar **Hammarlund** och **Johanson** i Hallagården, *angående skydd för den svenska linodlingen.*

För ett 50-tal år sedan var linodling vanlig bland jordbrukarna. De flesta jordbrukare, från de största till de minsta, odlade själva lin för eget behov samt ofta även för avsalu. I varje gård spanns linnegarn till kläder och hemslöjdsalster av olika slag. Det beräknas att på 1860-talet framställdes här i landet icke mindre än omkring 4,000 ton lintåga årligen. Numera rör det sig endast om några hundra ton. I stället importeras lin från Estland, Tyskland med flera stater, en import som år 1928 beräknades till 2,000 ton.

Orsaken till denna utveckling torde vara, att linodlingen, som haft den största betydelsen för det mindre jordbruket, glömts bort av statsmakterna. Odlingen torde ej heller kunna bedrivas i stort under nuvarande förhållanden på grund av det myckna arbete den kräver. Enbart skördandet beräknas kräva samma arbetsprestationer per arealenhet som sockerbeter. Under krigsåren 1917—1918, då importen till vårt land var så gott som stängd upptogs linodlingen på nytt. Man kunde då här och var i svenska bygder se vackra linfält. Linodlingsanstalter upprättades, lin uppköptes av dessa, och oljeslagerierna bjödo höga priser för linfröt. Det såg ut som om denna gamla förnämliga odling än en gång skulle blomstra. Efter fredsslutet vräktes emellertid främmande länders produktionsöverskott in på den svenska marknaden och den svenska linindustrien slogs i spillror.

Trots vad som hänt funnos dock framsynta män, som icke kastade allt över bord utan fortsatte arbetet för linodlingen. Det lyckades också att framställa nya för linneindustrien begärliga stammar, som i fråga om kvalitet voro fullt konkurrensdugliga med utlandets bästa.

Då man nu med ljus och lykta söker efter nya arbets- och försörjningsmöjligheter inom vårt land borde icke linodlingen lämnas åsido.

I anslutning till det anförda hemställes,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning rörande lämpligt avvägt skydd för den svenska linodlingen samt att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen framlägga de förslag, som härav kunna föranledas.

Stockholm den 23 januari 1935.

Nestor Hammarlund.

Gustav Johanson,
Hallagården.

